

Poema

Lucía Novas

MARK Tobeys enrolados, remuíños de algas, a inconsciencia da forza, a marusía perenne,
borralla,

esparexida, carromeiros grandiosos.

Outórgasnos a arte, as buguinas esguías, as flores nos camiños, a
abstracción

nas palabras, e un ritmo e unha xiria
tan terribles!

Outórgasnos o orgullo, a esperanza e as ansias, as rosas
entre as verbas, a afouteza do océano, as augacións das furnas, os laños
agochados.

Outórgasnos o Atlántico, a materia primaria, as lufadas intensas, salitres
montesíos. E es fraga de espuma

e mais batalla, brancura das ameas, rebumbio mariñeiro.

E rachas a inxustiza, os desprezos infames, a ignorancia tan mesta;
e agasállasnos

cos buligares nas pozas, o vitalismo da auga, a teimosía da forza,
os retomares dos tempos, as nubes fecundísimas, choivas maravillosas

sobre morrazos e cangas, darbos e baleas, e buratos de londras, vieiras nesta ourela, rodeiras
interiores... rabuñares no tedio, poutadas nas derrotas, valentía no medo;

e poemas frondosos coma bosques, e tascas

alegres coma fentos, e un gato mariñeiro, e uns homes tan felinos, e *Gran Sol* de forzas e
traballos.

E cantas á materia, ó océano incansábel, á ferventía intensa.

E outorgas maré, fermosura das bocas, cunchísimas
de area, radiantes atmosferas.

